

DIALEG

 Enviar article
  Imprimir
Edició 28/02/04

Blair serà clau en la consolidació de la política exterior d'Europa

Gran Bretanya en el cor de la Unió Europea?

Carles A. Gasòliba

La reunió de la setmana passada a Berlín dels tres mandatariis de França, Alemanya i Gran Bretanya, és a dir de Chirac, Schröder i Blair respectivament ha provocat molts i ben justificats comentaris i anàlisis. El tema de fons és si en la nova Europa dels vint-i-cinc, que serà una realitat plena el proper primer de maig, hi haurà una direcció europea portada pel triumvirat franco-germano-britànic.

Els qui som lectors atents de la premsa britànica no ens ha sorprès la reunió de Berlín, ni la clara voluntat política del *premier* britànic, Tony Blair, per incorporar-se de forma decidida en el nucli dur de la Unió. Més sorprenent és la posició de francesos i alemanys d'acceptar-lo. Recordem els signes més que simbòlics de l'entesa franco-alemanya, amb Chirac parlant en nom d'Alemanya en una de les darreres cimeres europees. Amb aquesta entesa tan profunda costa entendre les raons per incorporar el Regne Unit en el tradicional eix franco-alemany, peça fonamental i base indiscutida de la Unió Europea des dels seus orígens. La resposta és complexa, però crec que s'explica per la pròpia voluntat britànica i també per consolidar la política exterior i de seguretat comuna i de defensa de la Unió.

Cal recordar que el govern Blair ha mantingut una política clarament europeïsta i encara manté el compromís d'incorporar la Gran Bretanya en l'euro, posició gens fàcil en la sempre euroescèptica Union Jack. Un dels eslògans del govern Blair ha estat *Gran Bretanya en el cor d'Europa*. El que geogràficament no té sentit, sí que en té políticament. Blair creu i defensa que el seu estat ha de jugar un paper destacat en la política europea i que té a més un avantatge comparatiu per assegurar una bona relació transatlàntica. Per això, des de fa mesos la premsa britànica més seriosa ha anat defensant que en l'Europa ampliada, Gran Bretanya s'havia de sumar al tradicional directori francoalemany.

En la nova Europa ampliada i amb la perspectiva de la Constitució Europea, amb més competències polítiques per a la Unió, especialment les més rellevants per a política exterior i seguretat i defensa, que impliquen l'existència d'un exèrcit europeu, aquest no es pot bastir veritablement sense la participació britànica. Per les seves característiques, l'aportació britànica és fonamental i, encara més si es vol desenvolupar aquest exèrcit europeu amb una indústria de defensa europea que serveixi de punta de llança de l'avanç tecnològic que precisa Europa per ser realment competitiva a nivell internacional equiparable als Estats Units.

A més, per a la proposta defensada fins ara de manera categòrica per França i Alemanya, amb relació als mecanismes de la presa de decisions per doble majoria, és a dir que tota decisió important a la Unió necessitaria la majoria dels Estats membres, però també la majoria de la població de la Unió, el concurs de la Gran Bretanya torna a ser clau per garantir un directori que assegurí una orientació política prou eficaç en l'aplicació de les grans decisions de la Unió Europea. Les reaccions a aquest directori europeu no s'han fet esperar i, Espanya, Itàlia i Polònia han encapçalat la protesta. És obvi que tenen tot el dret a reclamar la seva participació en els mecanismes de la presa de decisions de la Unió i intentar ser-ne peces imprescindibles. Ja veurem el que aconsegueixen, però en el cas d'Espanya s'ha posat una vegada més en evidència el fracàs de la política europea del govern Aznar, a base d'enfrontar-se i d'erosionar i fins i tot destruir la tradicional posició europeïsta de l'Espanya democràtica, de cercar estar amb els grans, d'arreglar-se amb les posicions més radicalment properes al govern Bush i de tenir com a principal aliat el govern Blair, ara es troba que aquest se'n va amb els grans europeus, que fa

propostes per a la política econòmica de la Unió sense tenir-lo en compte -malgrat la sintonia hispanobritànica a la cimera de Lisboa del 2000- i que, a més, el deixen sense el preuat Fons de Cohesió en l'aplicació a partir del 2007. No crec que fumant-se un puro, com va fer amb arrogància a la cimera de Berlín el 1999, ho pugui arreglar.

Carles A. Gasòliba. Diputat al Parlament Europeu. Candidat de CiU al Senat

